Кіровоградська обласна бібліотека ім. Н. К. Крупської
Контрольный экземпляр

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Молодий комунар

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання XIX | № 30 (2446). | СЕРЕДА, 8 БЕРЕЗНЯ 1978 року. | Газета виходить з 1939 року. Ціна 2 коп.

ОУНБ ІМ. Д. І. ЧИЖЕВСЬКОГО

* * *

Своє свято молоді трудівниці свинотоварного комплексу зустрічають радо — за два місяці ювілейного комсомольського року вони досягли успіхів вищих, ніж планували. Так, Марія Смолінська вже зараз у групу дорощування здала двомісячний молодняк. Кожне порося важило в середньому 15,8 кілограма при плані 13.

Торік комсомолка Віра Шестакович одержала по 28 поросят на свиноматку (на 3 більше плану). І в цьому році молода тваринниця поставила собі за мету не зійти з досягнутого рубежу.

К. ЗУБКОВА,
свинарка колгоспу імені Леніна Знам'янського району.

60

* * *

Справді стрімким можна назвати старт нашої комсомольсько-молодіжної бригади в нинішньому році, році 60-річного ювілею Ленінського комсомолу. Це й зрозуміло: кожна з дівчат узяла на 1978-й підвищені соціалістичні зобов'язання, кожна виконує намічене, а це, зрозуміло, і впливає на результати всього колективу. Нині бригада виробляє щозміни 110—112 процентів норми. На Любов Грудненко, Ольгу Гуру, Юлію Різниченко рівняються у праці інші дівчата.

Т. ГРУДНЕНКО,
бригадир комсомольсько-молодіжної бригади зазнувальної дільниці цеху № 3 Кіровоградської взуттєвої фабрики.

ДОЛІ, ОСЯЯНІ ЖОВТНЕМ

Вітя Загородній — ударник комуністичної праці, другий призер міського конкурсу професійної майстерності серед молодих токарів. І смішно говорити сьогодні про те, що наш активний, перспективний Вітя не так давно пропускав заняття у вечірній школі. Дуже ми хотіли, щоб він здобув середню освіту. Умовляли всією

ВІДПОВІДАЮ ЗА ВСЕ

бригадою, і найбільше, скажу без вихваляння, старалася я. Це був, мабуть, найскладніший випадок у моїй поки що недовгій депутатській «кар'єрі». Вважала і вважаю: народний депутат відповідає за все незалежно від того, в складі якої комісії він працює (я, наприклад, — у комісії по торгівлі і побутовому обслуговуванню).

А Віктор продовжив навчання. Яке це щастя в кожній хорошій справі бачити й свою причетність до чиєїсь долі!

Коли влітку минулого року мене обрали депутатом обласної Ради, мені спочатку все здавалося якимось нереальним, і я, признаюсь, трохи боялася. Ні, відповідати не тільки за себе й вже тоді навчилася, бо була секретарем комсомольської організації цеху. Але ж, думала, хіба під силу мені розв'язувати питання, якими займаються солідні люди з багатим життєвим досвідом?

Виходить, під силу. І я впевнена, що ця сила живе в почутті відповідальності перед

(Див. 2 стор.).

ДЕЛЕГАТКИ

НА фотографії понад двадцятирічної давності — група дівчат і юнаків. Увагу привертає одна з юнок: висока, великі світлі очі, важка світла коса, віночком укладена круг голови. Напис на фотографії сповіщає: «Делегати XVII з'їзду ЛКСМ України від Кіровоградської області».

— Моя мама, — усміхається секретар комсомольської організації Долинського цукрового заводу Валентина Качаєва. Така ж великоока і світлоока, як і та дівчина, що на фотокартці.

— Мамі тоді було стільки, скільки мені нині. І через кілька днів на черговий з'їзд комсомолу республіки поїду і я...

Звівся міст між двох життєвих берегів — матері і дочки. З'єднав їх мішно через роки і відстані. Бо повторюються дочки в матерях своїх.

...Клава Аврунова вже кілька років працювала на фермі. В селі Суходольському, де жила ця русокоса дівчина, поважати її стали якось відразу. Спитаєте, за що? Та, звісно ж, за те, що не з лежебок. Інші доярки героїнями себе почувають, коли по дві з половиною тисячі кілограмів молока надоюють, а Клаві цього замало. В перші ж роки мала тритисячні надої. Не одна мати мріяла про таку невістку собі. Так і була б Клавдія Аврунова дояркою, якби не одна подія.

Якось на фермі до неї підійшов бригадир і запропонував очолити комсомольсько-молодіжну ланку по вирощуванню кукурудзи.

— Ні, не по мені це діло, — сказала Клава, — та й корів шкода залишати — звикла до своєї роботи. Хіба зрівняюся коли-небудь з ланками Євдокії Рубленко та Анастасії Матвєєвої?

— А ти спробуй!

Отс «спробуй» усе й вирішило. Весною 1975 року сіяти кукурудзу вийшла нова ланка в колгоспі — комсомольсько-молодіжна. Всього 20 гектарів виділили дівчатам, не те, що тепер — кожна ланка має по 100 й більше гектарів. Але ж оснащеність технікою була теж

(Див. 2 стор.).

● У Конституції СРСР записано: «Жінка і чоловік мають в СРСР рівні права». Рівні в усьому — в здобутті освіти і професійної підготовки, у праці, винагороді за неї та просуванні по роботі, у громадсько-політичній і культурній діяльності.

● До місцевих Рад народних депутатів обрано понад мільйон трудівниць, що становить близько половини депутатів. У Верховних Радах союзних і автономних республік працюють більш як три тисячі жінок-депутатів. У Верховній Раді СРСР останнього скликання — 475 жінок — третина всіх депутатів.

● За роки нинішньої п'ятирічки до вже чаяних у нашій країні 12 мільйонів місць у дитячих дошкільних закладах прибавиться ще 2,8 мільйона місць. Дальшого розвитку набуде мережа груп продовженого дня для школярів.

(ТАРС).

ДІВЧАТА, НА ТРАКТОР!

«ЗНАК ПОШАНИ» — ВІДЗНАКА

ВЖЕ шість років моїй стежці, що веде в тракторну бригаду. Здається, пора б уже й звикнути односельцям до того, що стала я трактористкою не випадково і не збираюся міняти фах. Так ні ж, іще й недавно спитала мене одна молода жінка: «Ну, що ти в тому тракторі знайшла? Та не жіноча то робота! Йшла б на ферму, як інші, як сестра твоя».

Усміхнулась я собі стиха, промовчала — нащо даремно слова витрачати? Все одно не зрозуміє, що коли любиш свою професію, то вона геть не здається важкою.

(Див. 2 стор.).

РАДЯНСЬКИМ ЖІНКАМ

Дорогі радянські жінки!

Славні дочки соціалістичної Вітчизни!

Центральний Комітет Комуністичної партії Радянського Союзу гаряче вітає і сердечно поздоровляє вас з Міжнародним жіночим днем — днем єдності і солідарності трудящих жінок усього світу.

У нашій країні 8 Березня — одне з найбільш світлих і радісних свят. Воно зігріто почуттям любові, вдячності і поваги до жінки-матері, жінки-трудівниці, жінки-патріотки. Беззавітно віддані комуністичним ідеалам радянські жінки разом з батьками, братами і чоловіками боролися за владу Рад, ударно працювали на будовах перших п'ятирічок, показали зразки масового героїзму в роки Великої Вітчизняної війни, не шкодували сил для відбудови зруйнованого ворогом господарства, натхненно створювали суспільство розвинутого соціалізму, беруть активну участь у будівництві комунізму. Батьківщина високо цінить величезні заслуги вірних своїх дочок.

Соціалізм назавжди покінчив з безправ'ям і гнобленням жінок, відкрив необмежені можливості для розквіту їх творчих сил. Всесвітньо-історичні успіхи нашої країни в розв'язанні жіночого питання за минуле шістдесятиріччя, закріплені в новій Конституції СРСР, широкі права і свободи радянських жінок, їх видатна роль у житті суспільства є предметом нашої гордості, зразком для трудящих жінок усіх континентів.

Нині радянський народ наполегливо бореться за виконання історичних рішень XXV з'їзду партії, десятої п'ятирічки. У здійснення планів партії величезний вклад вносять радянські жінки. У відповідь на Лист ЦК КПРС, Ради Міністрів СРСР, ВЦРПС і ЦК ВЛКСМ мільйони трудівниць включилися в соціалістичне змагання за виконання і перевиконання планів 1978 року, за дальше підвищення ефективності виробництва і якості роботи. Центральний Комітет партії твердо впевнений, що жінки нашої країни покажуть зразки трудової доблесті, вмілого і хазяйського використання наявних резервів, зроблять усе для того, щоб третій рік десятої п'ятирічки став роком ударної праці.

Комуністична партія незмінно виконує заповіт В. І. Леніна про активне залучення жінок до управління громадськими і державними справами. В рядах КПРС налічується понад чотири мільйони комуністок, більш як мільйон жінок є депутатами Рад народних депутатів, сотні тисяч займають керівні пости в різних галузях економіки, науки і культури. Партія і далі всемірно сприятиме розвиткові громадсько-політичної активності жінок, розглядаючи це як одну з важливих умов дальшого розширення і поглиблення соціалістичної демократії.

Радянська держава здійснює широку систему заходів, спрямованих на охорону праці і здоров'я жінок, задоволення їх матеріальних і духовних запитів, полегшення домашніх турбот. Рік у рік зростає житлове будівництво, розширюється мережа дитячих садків і ясел, закладів охорони здоров'я. Все це створює умови, які дають жінці можливість поєднувати плодотворну працю і громадську діяльність з сімейними обов'язками.

Жінка-мати! Ці слова виражають найдорожче і найближче кожній радянській людині. Жінка не тільки дає життя дітям, але і є їх першою наставницею, виховує у підростаючого покоління високу свідомість, працелюбність, благородні моральні якості і суспільні ідеали. Низький уклін вам, жінки-матері, за тепло ваших сердець, за вашу турботу про зміцнення радянської сім'ї, за ваше прагнення виростити гідних громадян нашої Вітчизни.

Радянські жінки безроздільно підтримують ленінську миролюбну зовнішню політику КПРС. Разом із своїми подругами з соціалістичних країн, прогресивною жіночою громадськістю інших держав наші співвітчизниці активно виступають за мир, свободу, незалежність і соціальний прогрес, дружбу і співробітництво між народами. Ми закликаємо всіх трудящих жінок безустанно зміцнювати солідарність і єдність своїх рядів у боротьбі проти нав'язуваної імперіалістами гонки озброєнь, нейтронної бомби та інших видів зброї масового знищення, за поглиблення розрядки міжнародної напруженості і усунення загрози війни. Хай завжди над нашою планетою буде чисте небо і ясне сонце, хай завжди буде мир!

Дорогі радянські жінки, наші товариші в праці й боротьбі!

Центральний Комітет Комуністичної партії Радянського Союзу в цей святковий день сердечно дякує вам за славні діла і від усієї душі бажає вам міцного здоров'я, великого особистого щастя, радісного мирного життя, нових трудових успіхів на благо нашої любимої Батьківщини!

Честь і слава радянським жінкам!

Хай живуть трудящі жінки всієї землі!

Хай живе великий радянський народ — прапороносець миру і соціального прогресу!

ЦЕНТРАЛЬНИЙ КОМІТЕТ КОМУНІСТИЧНОЇ ПАРТІЇ РАДЯНСЬКОГО СОЮЗУ.

ДЕЛЕГАТКИ

(Закінчення. Поч. на 1-й стор.).

не такою. Волами дівчата вивозили гній-сипець під культивацію, вручну проріджували посіви, вручну сапали. Та з піснею вивозив дівчат підводою в поле їздовий Микола Таран, з піснею забирав їх пізно ввечері додому. Ланкова незмінно просила своїх подруг Ганну, Шуру Самородченків, Марію Ковальчук, Марію Мелешко, Марію Маленко:

— Дівчата, старайтеся, а то ж засміють старші. Скажуть, ледачі...

Своїми руками й виламали всі качани, по черзі безтарками відвозили врожай на елеватор. Коли підбили підсумки, дівчата від радості кинулись обнімати одна одну. По 105 центнерів кукурудзи в зерні виростили на кожному гектарі! Це був найвищий урожай за всю історію колгоспу. Молоду ланкову із села Суходольського Долинського району Клавдію Аврунову на обласній комсомольській конференції обрали делегатом на XVII з'їзд комсомолу України.

Через 23 роки по тому її дочку Валентину теж обрали делегатом — на XXIII з'їзд комсомолу республіки. Бо живе традиція батьків у ділах синів і дочок.

...Непоказна професія у Валентини, так вона вважає. Ні рекорду не встановиш, ні норми не перевиконаєш. Одним словом, просто обліковець бурякопункту. Знай собі приймай машини з коренеплодами та відмічай у накладних. Але, як кажуть, не професія красить людину, а людина професію. В усіх господарствах, мабуть, знають: якщо на прийманні ота висока блондинка, то жодної машини з некондиційними буряками не прийме. Суворий обліковець. Пам'ятають на заводі такий випадок. Одного разу машина із Суходольського привезла недоочищені буряки. Валентина глянула на накладну раз удруге, на мить задумалась, а потім рішуче наказала водієві:

— Скидайте отам збоку і негайно їдьте в ланку по підмогу. Поки не обріжете всієї гички, накладної не підпишу.

На супровідному документі стояв підпис ланкової — матері Валентини (Клавдія Єфремівна кілька років очолює буряківничу ланку).

Принципова, чесна перед собою і людьми — такою знають Валентину Качаєву на робочому місці. Весела, життєрадісна, ініціаторка багатьох цікавих справ у житті юнаків і дівчат селища Молодіжного — такою знають її ровесники. Три роки підряд Валентина була членом комітету комсомолу заводу. Відповідала за культмасову роботу. Це на її пропозицію на підприємстві впровадили посвячення в молоді робітники, вечори вшанування трудових династій. Разом з директором Будинку культури селища Г. Ю. Топчієм два роки тому організувала художню агітбригаду, в якій стала ведучою. Перший виступ колективу відбувся саме в переддень 8 Березня в цеху мішкотари, де працюють виключно жінки. Щороку тепер святкування Дня молоді в Молодіжному проходить на березі мальовничого ставка. Концерти, ігри, танці, атракціони, влаштовувані тут, збирають усіх жителів селища. І свято молоді стає загальним святом. А почалося все з одного засідання комітету комсомолу, на якому Валентина мало не в деталях виклала сценарій проведення Дня молоді.

Півроку Валентина Качаєва очолює комсомольську організацію цукрового заводу. І це логічний висновок оцінки її активності. Молодь довіряє тим, хто веде її за собою. Бо поруч таких життя стає змістовним, цікавим.

О. БАСЕНКО,
спецкор «Молодого комунара».
Долинський район.

«ЗНАК ПОШАНИ» — ВІДЗНАКА

(Закінчення. Поч. на 1-й стор.).

...Після закінчення Бобринецького СПТУ повернулась я у свій колгосп. Відразу ж подалася в тракторну. Та бригадир і слухати не став: чекай, мовляв, роботи від тебе, мало того, що жінка, так ще й зростом не видалась. Іди, каже, дівчино, шукай собі посильне діло.

Звернулася до голови — те ж саме. Навіть не дивиться в мій бік. Що тут будеш робити? І плакати хочеться, і злість бере. Нащо ж, думаю собі, мене вчили, гроші на вітер кидали?

Влітку дома сидіти не будеш. Узяла сапку в руки та й пішла в поле, буряки проривати. Як не старалась, а бачу, що не виходить у мене ця проста справа, — відстаю від інших.

Пізніше шукала свого покликання на фермі. Теж не знайшла.

Та й важкувато мені там було, бо тоді трудомістких процесів ще не було механізовано, все вручну ми робили. А тут якраз обрали на зборах нового голову правління. Пішла я до нього, не особливо надіючись, що зрозуміє. Розповіла про свої перипетії. Він розсміявся: «Та молодець, що прийшла, — каже. — Завтра ж іди в тракторну, буде тобі машина, дівчино, гарантую!»

То було шість літ тому. Але я завжди відчувала і відчуваю на кожному кроці дружню підтримку і допомогу колег-чоловіків, бригадира Івана Григоровича Білоуса, його помічника Олексія Микитовича Білоуса. Станеться якась поломка в тракторі, то якби я тільки встигала потрібні ключі подавати своїм безкорисливим помічникам. Жодним словом ніхто ніколи не натякнув, що я — слабосила жінка, що не годна бути механізатором.

Досі пам'ятаю перший день роботи в полі на спушуванні міжрядь. Раніше, коли ще вчилася й була на практиці в колгоспі, у мене непогано виходило. Але я ж тривалий час не працювала на тракторі, забула вже, як те робиться. Тим-то бригадир довгенько був біля мене, давав поради, приглядався, чи не зрізую рослин, не пригортаю їх землею. А тоді зник і до вечора не з'являвся — не хотів своєю присутністю викликати в мені невпевненість.

Тепер я щоліта разом з Борисом Лаврусенком та Миколою Мірошниченком вирощую кукурудзу, соняшник, доглядаю й інші культури.

Маю хорошу подругу в Новоархангельському районі — трактеристку Валю Боровик. Вона щороку вирощує високі врожаї кукурудзи. Мрію і я про «своє» поле, щоб помірятися силами з Валею. Нинішнього року, сказав якось секретар парткому, мають виділити мені ділянку. Ось поїду на XVIII з'їзд ВЛКСМ, зустрінуся там з Валентиною, і ми разом виробимо умови трудового суперництва.

...Хороші у нас люди у бригаді. І в щоденній роботі, і на комсомольських зборах активні Леонід Лаврусенко, Віталій Кудаленко, Василь Лаврусенко, Андрій Стешенко. Щирі, добрі, славні хлопці. Але мені так хочеться, щоб у бригаді була ще хоч одна жінка, щоб стала вона мені подругою. Ніяк я не зрозумію, чому в нашому районі зовсім мало жінок-механізаторів. Не те в Добровеличківському, де народилася ініціатива «Дівчата, на трактор!»

Хочеться вірити, що нас, трактористок, стане більше. Адже у бригаді є всі умови для високопродуктивної праці. А по праці — й шана. І я маю високу урядову нагороду — орден «Знак Пошани». Нещодавно й Саші, чоловікові моєму, вручили такий же орден. Це за те, що торік комсомольсько-молодіжний екіпаж нашого збирального агрегату (Саша був комбайнером, Андрій, його менший брат, — помічником, а я транспортувала солому) вийшов переможцем у соціалістичному змаганні молодих жниварів району.

Отже, треба тільки трудитися на совість, і визнання не забариться.

О. ДОНЧЕНКО,
трактористка колгоспу імені Фрунзе Компаніївського району, делегат XVIII з'їзду ВЛКСМ.

По-справжньому любить свою роботу комплектувальниця технічної документації Кіровоградського заводу друкарських машинок комсомолка Світлана АЛЕКСЄЄВА. Бо вона розуміє, що від її оперативності залежить багато що. Світлана — переможець соціалістичного змагання, виконує завдання на 110—120 процентів.

Фото В. ЛЕБЕДИКА.

ВІДПОВІДАЮ ЗА ВСЕ

(Закінчення. Поч. на 1-й стор.).

виборцями, людьми, які довіряють тобі всі свої радощі і невдачі, йдуть до тебе зі своїми сумнівами і проблемами. А ще ця сила — у підтримці з боку виборців, моїх товаришів по роботі, комсомольців і комуністів. Сама б я мало що змогла. Напевно, це найвичерпніша відповідь на запитання: «Як ти, Наталю, встигаєш і комсомольською роботою займатися, і обов'язки народного депутата виконувати?»

Наша комсомольсько-молодіжна бригада по ремонту гірничого устаткування поставила собі за мету вибороти звання колективу імені 60-річчя ВЛКСМ. Мені ж як комсоргові і народному депутатові доводиться іноді відлучатися в комсомольських і депутатських справах. Та де б я не була, я завжди впевнена, що моя відсутність не позначиться на роботі бригади. Бо і бригадир Микола Шаповал, і Юхим Камінський, і Юрій Кирпита, і Богдан Турок, і всі з комсомольсько-молодіжної працюють у такі дні за двох.

Молода дівчина — народний депутат, до якого йдуть по допомогу. «Подумаєш, дивина, — скаже дехто, — он жінки на літаках установлюють світові рекорди. Наші, радянські». То ж бо і є, що радянські. А в країнах капіталу молоді дівчата з дипломами спеціалістів не можуть знайти собі роботи. Навіть не за спеціальністю, а так, щоб прожити.

Яка ж вона світла, прекрасна, жіноча доля в Країні Рад, де молодим не бояться довіряти управління державою, де у молодості є майбутнє!

Н. ШЕВЧЕНКО,
токар Олександрійського рудоремонтного заводу, депутат обласної Ради народних депутатів.

Березневі сурми

●●●

Весна навкруг... А я чомусь
Пригадую намети талі,
І дотик рук, і усміх уст,
На захололому вокзалі.
І гомін сходжених стежин,
Які не стерти й не зігріти...
А на пероні — ти один...
А на снігу — гарячі квіти...

Людмила НІКОЛАЄВСЬКА.
м. Кіровоград.

●●●

Стоголоссям вмивалося літо,
Роси падали в трави шовкові...
На світанні дала його світу
Ти у муках, надії й любові.

Діамантно земля зацвітала,
Чаклував над колискою ранок.
Мати сина в любистку купала,
Сповивала в блакитний серпанок.

У колоссі бринів синій вітер,
Хвилі гнав у мусяжневі далі.
А дерева, і трави, і квіти
Сина-первістка ніжно гойдали.

Нуртували в них вина зелені.
День мережали дальні дороги...
А з портрета всміхавсь мудро Ленін,
І світлішало в світі від того.

Людмила ПОПЧУК.
с. Защита
Новомиргородського району.

●●●

Люлі-люленьки,
Плаває колисочка
Поміж віт.
Голубить,
Ой, голубить вісенька
Білий цвіт.
Вишневий цвіт.
На квітці кожній
По росниці, —
Заснеш,
Заснеш хіба?..
В колисці,
З-під русявих вій,
Сміються
Дві краплинки
Неба.

Клавдія БАШЛИКОВА.
м. Олександрія.

●●●

Пахне хлібом трава,
По якій ще в дитинстві ходила.
Пахнуть хлібом слова,
Що мене їх матуся навчила.
Пахнуть хлібом гаї,
І стежини дитинства, і луки.
Пахнуть хлібом твої,
Нене, лагідні руки.
Пахне хлібом маля
І долівка у рідній хатині.
Пахне хлібом Земля,
Що дала мені крила орлині.

Оксана СТЕПАНЕНКО.
с. Злинка
Маловисківського району.

●●●

У ней густых бровей излом суровый
Над веером изогнутых ресниц.
Как медленно идет она! И снова
Глаза ее печально смотрят вниз.
Забот, тревог, волнений ей немало
За этот день пришлось перенести.
От дней подобных так она устала,
И так ей тяжело сейчас идти!
Так нелегко не выдавать волнений
(Быть может, только губы задрожат).
Но этот краткий путь —
для размышлений...
Минуты эти ей принадлежат.
Но в дом войдет она — и засмеется,
Согреет сразу солнечным теплом.
Хоть смех порой ей нелегко дается,
Хоть горечи порой так много в нем...

Ольга ВЫСОКОРОДОВА.
г. Кировоград.

На фото: дівчата з пошивочного цеху № 5 (справа наліво): комсомолки Любов МИЦЕНКО, Зоя БАЙБАРАК, Тетяна БАБЕНКО, Ганна ШЕЯН, Тетяна СОКОЛОВА.

Фото В. КОВПАКА.

ЛІРИЧНИЙ РЕПОРТАЖ З КІРОВОГРАДСЬКОГО ШВЕЙНОГО ВИРОБНИЧОГО ОБ'ЄДНАННЯ

„У ЦЕЙ ДЕНЬ МИ БАЖАЄМО ЧОЛОВІКАМ..."

ГОЛОВНИЙ інженер швейного виробничого об'єднання Алла Костянтинівна Рябокінь довго підшукувала мені гіда. Це зробити було не так уже й просто. Бо всі були зайняті одним — підготовкою до свята, яке сміливо можна назвати святом фабрики, — Міжнародного жіночого дня. До кабінету зайшла літня жінка.

— Ось ви Віро Петрівно, й розповісте про роботу об'єднання, поводите кореспондента по цехах, нехай подивиться. Наміри у нього, здається, мирні.

У кабінеті інженера по реалізації Віра Петрівна Дзюбенко докладно розповіла мені все, що стосується технологічного процесу. Я старанно законтовував цифри, проценти й інші традиційні атрибути, якими, як правило, козиряє інженер у розмові з кореспондентом. Трошки систематизувавши в пам'яті свої пізнання із швейної промисловості, я виявив бажання подивитися роботу фабрики. Бо краще раз побачити...

І справді. Коли мені сказали, що у п'ятому пошивному працюють 360 дівчат у дві зміни, або 180 в одну зміну, це не справило на мене ніякого враження. Що з того, цифра справна та й усе. Та, любителі гострих відчувань, повірте моєму досвіду, такі візуальні ефекти стрічаються рідко. Коли Остап Бендер повідав Балаганову, своєму «брату» з численної когорти нащадків лейтенанта Шмідта, що Ріо-де-Жанейро — з півторамільйонним населенням, то Шуру пройняв жах. «Як, півтора мільйона і всі в білих штанях?..» А тепер уявіть собі довжелезні чотири ряди верстатів і за кожним — дівчина, разом їх 180, і всі красуні: і блондинки, і брюнетки, і шатенки, і навіть з таким кольором волосся, якого у спектрі чомусь немає. І зачіски різні. Одяг теж різний: як не як, а шити дівчата вміють. Можна помітити і надмодерні елементи одягу весіннього Парижа двотисячного року, і трохи спрощений одяг дружніх нам афро-азіатських країн, і здоровий спортивний стиль.

Справжнє дівоче царство! Хвилин через десять до мене підійшла Лідія Костянтинівна Янковська, технолог цеху. Ще не оговтавшись від побаченого, я став з нею говорити щось про плани. Знову ж отримав вичерпну інформацію.

— І що тут взагалі немає чоловіків? — спитав я, мабуть, недоречно.

— Чому ж, є, — заспокійливо промовила Лідія Костянтинівна. — Бачите, он у протилежному кутку хлопець котить візок з відходами?

— І все? — мало не скрикнув.

— Ні, є ще слюсар і механік...

Он як, подумав я, дивлячись на хлопця, що з деякою приреченістю займався своєю справою. Виходить, на цій фабриці наша прекрасна половина, крім усього, ще й сильна.

Справді, дівчата прекрасні і сильні в праці. Ми підходимо до відділу гладильниць. На одному з пресів працює Світлана Боса. Наче ж і робота не важка, як то кажуть, «без вищих математик», але, дивлячись на її вправні, точні рухи, я мимоволі уявив на її місці чоловіка. І лиш гірко посміхнувся.

У дівочому царстві — дівоче самоврядування. Світлана, скажімо, — профгрупорг бригади, староста політгуртка, Валентина Гаркава — групкомсорг зміни... Справді, кому ж керувати, якщо чоловіки на фабриці виступають у ролі тіні батька Гамлета?

— А що ви хотіли побажати чоловікам у день 8 Березня?

Вони не розгубилися від цього запитання.

Світлана. — Щоб були чуйними до нас, усе-таки ми слабка половина...

Валентина: — Щоб зрозуміли, нарешті, що 8 Березня — жіноче свято, а не черговий привід для чоловіків...

Олена Бершадська: — А я так люблю квіти...

О. НАСТЕНКО,
спецкор «Молодого комунара».

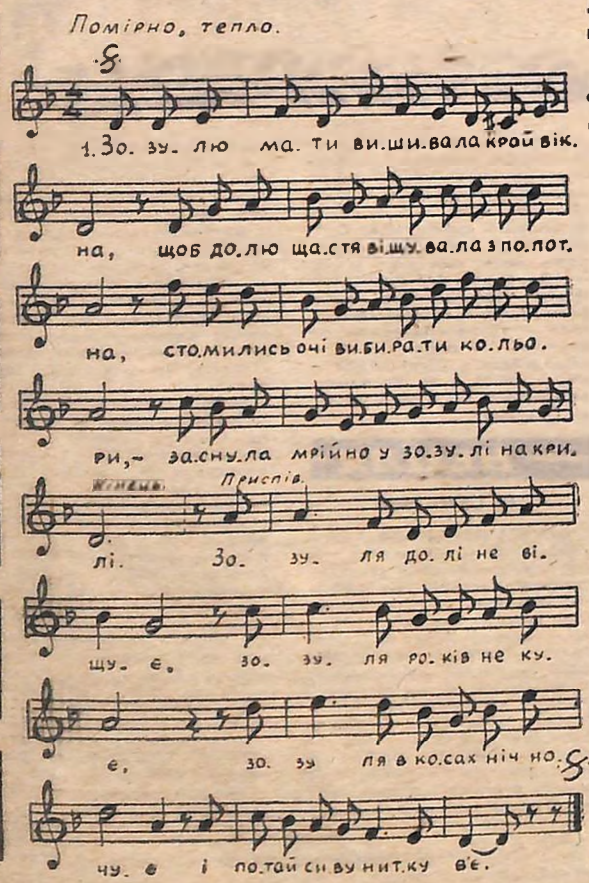

Володимир Козлов живе в Малій Висці, де працює в школі-інтернаті. В години дозвілля молодий учитель складає вірші, пише музику. Деякі його пісні здобули собі широку популярність не тільки на Кіровоградщині, а й за її межами.

Напередодні свята 8 Березня В. Козлов завітав до нашої редакції і запропонував свою нову роботу — «Зозулю мати вишивала». Цю пісню ми разом з автором адресуємо найдорожчим людям у світі — нашим дорогим матерям.

ЗОЗУЛЮ МАТИ ВИШИВАЛА

СЛОВА І МУЗИКА В. КОЗЛОВА.

Зозулю мати вишивала край вікна,
Щоб долю-щастя віщувала з полотна.
Стомились очі вибирати кольори, —
Заснула мрійно у зозулі на крилі.

Приспів:

Зозуля долі не віщує,
Зозуля років не кує.
Зозуля в косах ніч ночує
І потай сиву нитку в'є...

Наснилось мамі, що сади вже зацвіли,
Лелеки внуків їй на втіху принесли.

Співала ніжно колисаночки вві сні,
І наслухала тиша мамині пісні.

Приспів.

Проснулась ранком, як ще сонце не зійшло,
Уже зозулі в косах мами не було.
Косити в поле виряджала із двора,
Сказала: — Сину, вже б онуків нам пора...

Приспів.

ДИСК ЗАЛ

НАШІ НАЙКРАЩІ МАМИ

«А МОЯ мама — найкраща в світі. Скільки пам'ятаю себе, стільки пам'ятаю і її, добру, лагідну, справедливу. Здається, немає такого діла, якого б вона не вміла робити: за що не візьметься, все у неї виходить. Найсмачніший борщ — то той, що варила моя мама; светр, зв'язаний її руками, — найтепліший, бо вклала вона в нього часточку тепла свого материнського серця. Я завжди розповідаю їй про всі біди свої і радощі, і вона радіє і хвилюється разом зі мною, радить і допомагає. З нею все видається легким і простим...»

«Я люблю приходити до мами на роботу. Там я перш за все поспішаю до Дошки пошани і вітаюся з мамою — вона, така усміхнена, щира, дивиться на мене з портрета. Я знаю: мамин портрет на заводській Дошці пошани тому, що працює мама по-ударному. Її так і звуть там — ударниця комуністичної праці. Я дуже горджуся своєю мамою і хочу в усьому бути на неї схожою».

«Того дня мама прийшла додому сяюча. А ми з татом та маленькою сестричкою просто-таки не могли дочекатися: теж хотіли її привітати. Того дня мамі вручили значок «Переможець соціалістичного змагання 1977 року». Я знаю: моя мама працює чесно, самовіддано. І я, коли виросту, житиму так, як вона».

«У нас красиве місто. І я завжди пишаюся, що красивим його робить і моя мама. Бо вона — маляр-штукатур. Мама дуже любить світлі кольори, від них, каже вона, світлішає на душі у людини. Значить, моя мама робить красивим не тільки місто, а й життя людей».

«У куточках маминих уст ховаються маленькі зморшки. Мені завжди хочеться розгладити їх, хочеться чимось допомогти мамі. Я знаю: мама багато пережила горя в роки Великої Вітчизняної війни. І потім ніколи не шкодувала сил, працювала, а ще виховувала нас трьох — мене та моїх брата і сестру. Яка ж ти прекрасна, моя мамо!»

«Моя мама — найкраща. І Галинка так сказала, і Світланка, і Юрко, і Михайлик... Ми тоді довго доводили це одне одному. Та так ні з чим і розійшлися. Я навіть плакала — моя ж мама найкраща... А тепер я зрозуміла, що всі мами — найкращі. І все вони встигають, і все вони вміють... Ми без них не хочемо жити, ми без них не можемо жити. Тож уклін вам, рідні наші, за те, що ви живете, що вчите жити нас. Зі святом вас, наші любимі, найкращі мами!»

«На уроці в класі вчителька якось сказала, що ім'я Зоя в перекладі означає «життя». Мою маму звати інакше — Галина. І все ж я впевнена, що ім'я й моєї мами означає «життя». У всіх мам на світі — теж. Бо мама — це і є життя».

Колективний портрет мами писали шестикласники середньої школи № 19 м. Кіровограда Алла Сушко, Гена Фетісов, Юрко Миронюк, Сашко Середа, Ірина Рейтер, Лариса Непомняща та інші.

Вісімка в „П'ятому колесі“

«П'яте колесо» не крутилося ні в бік гуморесок, ні в бік дружніх шаржів, ні в напрямі «Утильреклами».

— Еге-ге, — сказали ми з художником-гумористом В. Постаєнком, — та у ньому ж вісімка. Та ще й яка! Бе-ре-зне-ва!

— Треба рихтувати, — серйозно порадив А. Саржевський, — до того ж зусиллями абітурієнток, які писали твори на вступних екзаменах...

— Але ж, — перебила його Л. Гнідець, — для того, щоб веселіше крутилося, потрібний гумор. Тож пропоную віршовані мініатюри.

— Ну, а прозу ми знайдемо, — добродушно усміхнувся Ю. Дмитренко і поклав під «П'яте колесо» свою «Операцію «Квіти».

ЛЮБОВ Гнідець має постійну прописку на нашій гумористичній сторінці. Сьогодні, зважаючи на її творчі обставини, редколегія «П'ятого колеса» одностайно вирішила розширити житлову площу Любові.

Хочемо відразу зробити застереження: хоча Л. Гнідець і має у нас прописку, та все ж мешкає в селі Тимівці Добровеличківського району. Пише міні-гуморески, в які старається вкладати максі-гумору. І це їй удається. Про що свідчать публікації не зовсім молодої авторки не тільки в нашій газеті, а й у такому популярному журналі, як «Перець».

А зараз — нові мініатюри Любові Гнідець.

Утильреклама

ЗНАЙШОВ

Після того як було перетрушено всі баночки, скляночки, коробочки і мішечки, П. Іванов знайшов, нарешті, кухонну сіль, що лежала в жерстянці з-під кави, де раніше зберігався цукор.

ПРИЙШЛА ТЕЛЕГРАМА

Любий зустрічай двадцятого Поїзд двісті шість Цілую з привітом твоя Люля.

В. СОКУРЕНКО.

Абітурієнтки „жартують“

«Катерина сказала Іванові, що буде його ждати і ні з ким не ходитиме».

«Образ Давида Мотузки в романі змальовує центральне місце».

«Поема зазнала багато поразок з боку реакції».

«З поеми «Червона зима» можна зробити кілька маленьких поезій».

А. САРЖЕВСЬКИЙ.
екзаменатор.

Дошка пошани „ПК“

Ніна ГОЛИК,
трактористка колгоспу «Маяк» Знам'янського району, очолює комсомольсько-молодіжну ланку по вирощуванню кукурудзи. Нагороджена орденом «Знак Пошани».

Хай зроста зерниста,
Хай ростуть літа,
Слава промениста
З ними ви-ро-ста!

Людмила КОРНЄВА,
секретар комсомольської організації колгоспу «Шлях до комунізму» Долинського району. Ця організація «рапортує» в районі. Її ватажок — активна учасниця художньої самодіяльності, пише вірші, любить спорт.

Вона попереду крокує
І знає твердо наперед:
Не той поет, що все віршує,
А хто працює, як поет.

Олена ГУРОВА,
спортсменка з Олександрії. Чемпіонка області з багатоборства ГПО.

Олена в спорті не пасує.
Та правду мусимо сказать,
Що той успішно фінішує,
Хто вміє вдало стартувать.

ВЕСЕЛИЙ КІОСК

НЕ СПИТАВСЯ

Вже батьки вкладались спати,
Як постукав син до хати.
Гучно хрипнувши дверима,
Підпрягнув дівча плечима:
— Так, матусю, й ви, напашо,
Це невістка буде наша.
Підхопилась зразу мати:
— Як її хоч, сину, звати?
Зиркнув син і враз зам'явся:
— Ой, та я ще й не спитався...

МЕЖА КРИТИКИ

— Що це наш Панько завзятий
Вже не хоче виступати?
Тож було як критикне,
Жоден в залі не дихне.
Зала теж о тій порі
Він громив за хабарі.
— А тепер мовчить, бо зав
Хабаря Панькові дав.

ЗНАЙШОВ ВИХІД

Їсти сів за стіл Серьожка,
У руках велика ложка.
Мама часу обмаль має,
На роботу поспішає.
Каже: — Їж, синочку мій,
Потім ложечку помий! —
Той скривився, і до мами:
— Ні, я їстиму руками.

НЕОБАЧНА

Розізлилася дружина
Й лекцитує на Іллю:
— Я із тебе, вражий сину,
Зараз двох таких зроблю!
— Схаменіться ж ви, Пазажко! —
Їй гукнув сусід Хома. —
Як з одним таким вам важко,
Як же бути із двома?!

Дебют у „П'ятому колесі“

Кіровоградський художник-гуморист Володимир Постоєнко був бажаним гостем на сторінках журналів «Перець», «Україна», «Волга» та інших.

Сьогодні дипломант Першої Всесоюзної виставки творів художників-журналістів дебютує в березневому випуску «П'ятого колеса».

Цикл його малюнків адресується насамперед чоловікам, щоб вони не забували, що жіноче свято — це і їхнє свято.

Жінки, смійтеся на здоров'я!

Малюнки Володимира ПОСТОЄНКА.

— МОЖЕ НЕ ПОМІТИТЬ!

— НАРЕШТІ МІЙ ЧАС ПРИЙШОВ!..

БЕЗ СЛІВ.

ОПЕРАЦІЯ «КВІТИ»

ГУМОРЕСКА

ПРАЦІВНИКІВ оранжереї місцеві газетярі застукали зненацька. П'ятого березня на подвір'ї зеленого господарства хвацько скреготнув гальмами редакційний «газик». З нього вийшли двоє. Перший — худорлявий, швидкий у рухах, обвішаний фотосапаратами. Другий — поважний, в окулярах. Останній неквапливо витяг з кишені блокнот... Три години фотокор робив знімки працівниць оранжереї. Фотографував жінок по одній, гуртом, з квітами і без квітів, забирався на стелажі, зависав біля стіни... В цей час другий кореспондент, зручно примостившись біля дверей, на яких висіла табличка «Квітів нема», прицільно «допитував» завідуючу оранжереєю. Час минав, а газетярі, здавалося, тільки приступили до роботи. Через п'ять годин завідуюча не витримала:

— Може, вам, хлопці, квіти потрібні?

Той, що в окулярах, миттю заховав блокнот і дістав давно наготований конверт з грішми:

— Нам, будь ласка, п'ять букетів.

Розплатившись і подивувавши, газетярі поїхали.

«Дипломати, — зітхнула завідуюча, витираючи піт з чола. — Через це інтерв'ю і на обід не ходила... Як там діти? Чи пообідали без мене?»

Звичним порухом підсунула до себе телефон. Підняла трубку. Гудків не було.

«Зрозуміло», — подумала.

— Дівчата! — гукнула. — Замкніть двері, а то від нашого замовлення нічого не залишиться! Де квітів для урочистого вечора візьмемо? Сто вісімдесят шість букетів — це не три!

Та було вже пізно. У дверях виріс. мов з води, зв'язківець.

— Не працює? — кивнув на телефон. — Зараз подивимось. — І заходився розкладати інструмент.

— Але ж ми не викликали, — спробувала було заперечити завідуюча. В цю мить погасло світло. — Що ж, чекаємо бригади електриків, — приречено зітхнула. — Ті не забарилися.

— Скільки вам, хлопці? — здалася.

— Нам лише для дружини — по букетику, — зраділи електромонтери і зв'язківець. — Скільки з нас?

— По дев'яносто три копійки, якщо з листочками...

Оперативники з міської міліції виявились не гіршими дипломатами, ніж газетярі:

— Як тут у вас? Хуліганство з боку громадян не спостерігається? Охорони не треба на ні три дні, що лишились до свята 8 Березня? — новачком прикидав молоденький, явно неодружений, лейтенант. — Приступайте, товариші сержанти. Перевірте все: замки, як вікна відчиняються, чи паркан цілий.

На цей раз завідуючій поталанило. Квіти купив лише лейтенант. Сержанти не наважились, угледівши табличку «Квітів нема». Ледь прогуркотіла за вікном міліцейська машина, як у дверях з'явилася одна з робітниць оранжереї:

— Артемівно, воду відключили, нічим полити квітів.

— Сантехніки прийшли?

— Тут...

Мовчки вручивши чотирьом сантехнікам по букету з трьох кал, завідуюча подумала: «Добре, що котельну маємо свою, опалення не відключать. Ні, таки поспішили з оголошенням, що всі квіти продано ще четвертого березня...»

Ю. ДМИТРЕНКО.

ФУТБОЛ

«ЧОРНЕ МОРЕ» — «ЗІРКА» — 1:2

Відділ футболу Спорткомітету УРСР і президія Федерації футболу України затвердили календар ігор команд другої ліги класу «А» другої Української зони (в нашій газеті його буде опубліковано найближчим часом). А поки що клуби посилено готуються до наступного, сорок першого чемпіонату Радянського Союзу.

Як ми вже повідомляли, кіровоградська «Зірка» нині перебуває в Народній Республіці Болгарії. Тут, у місті Толбухіні, вона готується до сезону-78. Наші земляки провели контрольну товариську зустріч. Їхнім суперником була команда «Чорне море» з міста Варни, яка виступає у вищій лізі першості своєї країни. Гра пройшла при перевазі кіровоградців і закінчилася їхньою перемогою — 2:1. Голи у ворота болгарських спортсменів забили Михайло Порошин і Валерій Самофалов.

До кінця перебування на болгарській землі «Зірка» ще в двох спарингах-матчах помірятеся силами з місцевими футбольними колективами.

В. ТВЕРДОСТУП.

15 — СУБОТА —

11 БЕРЕЗНЯ

ПЕРША ПРОГРАМА. 8.00 — «Час». 8.35 — Гімнастика. 8.55 — «АБВГДейка». 9.25 — «Для вас, батьки». 9.55 — «Ранкова пошта». 10.25 — «Рух без небезпеки». 10.55 — «Розповіді про художників». Б. Кустодієв. 11.25 — С. Прокоф'єв. Соната № 6. 11.55 — О. Толстой. «Дитинство Микити». 12.40 — «Здоров'я». 13.25 — Тираж «Спортлото». 13.35 — Док. фільм «Випробування». 14.25 — Концерт радянської пісні. 14.50 — Фільм для дітей. «Прапори на баштах». 16.25 — На IV Зимовій спартакіаді народів СРСР. (Свердловськ). 17.00 — «У світі тварин». 18.00 — Новини. 18.15 — Мультфільми. 18.45 — «Наша Москва». 19.30 — Чемпіонат світу з фігурного катання. Жінки. Довільна програма. (Канада). 21.00 — «Час». 21.30 — Фільм «Джузеппе Верді». (Італія). По закінченні — новини.

ДРУГА ПРОГРАМА. 10.00 — «Золота «Чайка». Дитяча вистава. 11.00 — Новини. 11.15 — «Суботній репортаж». 11.40 — «Доброго вам здоров'я». 12.10 — «У світі музики». Композитор О. Бородін. 13.10 — «Галузь: досвід, проблеми». В передачі бере участь начальник Головного управління Ради Міністрів УРСР по матеріально-технічному постачанню П. І. Мостовий. 13.55 — «Пісні юності». Антологія молодіжної пісні. 14.30 — «Комсомольська традиція». Комсомольська організація заводу «Запоріжсталь». 15.30 — Кіномозаїка. 16.30 — Лауреати Державної премії імені Т. Г. Шевченка 1978 року. 17.15 — Водне поло: «Динамо» (Київ) — «Динамо» (Москва). 17.55 — Фільм «Призначається внучкою». І серія. 19.00 — «Вісті». 19.30 — Фільм «Призначається внучкою». 2 серія. 20.45 — «На добраніч, діти!» 21.00 — «Час». 21.30 — О. Коломієць. «Фарлоф». Вистава. В перерві — новини.

— НЕДІЛЯ —

12 БЕРЕЗНЯ

ПЕРША ПРОГРАМА. 8.00 — «Час». 8.35 — Гімнастика для дітей. 8.55 — Концерт оркестру народних інструментів. 9.30 — «Будильник». 10.00 — «Служу Радянському Союзу!» 11.00 — Мультфільм «Кицьчин дім». 12.00 — «Музичний кіоск». 12.30 — «Сільська година». 13.30 — «За вашими листами». 14.15 — «Театральний спектакль». А. Салтиковський. «Барабанщиця». 16.15 — «Міжнародна панорама». 16.45 — Концерт артистів Свердловського театру музичної комедії. 17.45 — Мультфільм «Леопольд і Золота рибка». 18.00 — Новини. 18.15 — «Клуб кіноподорожей». 19.15 — «Радянський Союз очима зарубіжних гостей». 19.30 — Чемпіонат світу з фігурного катання. Спортивні танці. Довільна програма. (Канада). 21.00 — «Час». 21.30 — Музично-літературна композиція за повістю О. С. Пушкіна «Станційний». 22.30 — Чемпіонат Європи з легкої атлетики в закритих приміщеннях. (Італія). По закінченні — новини.

ДРУГА ПРОГРАМА. 10.00 — Телевізійна школа механізатора. Сільські раціоналізатори пропонують. 10.30 — Ранковий концерт. 11.00 — Новини. 11.10 — «Наука і життя». 11.45 — «Слава солдатська». 12.45 — «Самоцвіти». Концерт. 13.30 — «Закон і ми». 14.00 — «Співає народна артистка УРСР Надія Кудеся». 14.45 — «Катрусин кіозаль». 15.45 — «Село і люди». 16.30 — Б. Васильєв. «У списках не значиться». Вистава. 19.00 — «Актуальна камера». 19.45 — «Недільний сувенір». Музично-розважальна передача. 20.45 — «На добраніч, діти!» 21.00 — «Час». 21.30 — Фільм «Повітряний відпуск». 22.40 — Чемпіонат СРСР з баскетболу. Жінки. Вища ліга. «Сталь» (Дніпропетровськ) — «Університет» (Алма-Ата). По закінченні — новини.

Наступний номер «Молодого комунара» вийде в суботу, 11 березня.

Наша адреса і телефони

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«МОЛОДОЙ КОММУНАР» — орган Кировоградского обкома ЛКСМУ, г. Кировоград. Газета печатается на украинском языке.

316050. ГСП. Кіровоград 50, вул. Луначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи — 2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова обласного управління у справах видавництв, поліграфії і книжкової торгівлі, м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.

Т. в. о. редактора М. СЕМЕНЮК.

БК 21826. Обсяг 0,5 друк. арк. Зам. № 104. Тираж 60 600. Індекс 61197.